

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.547 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SROKA en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Avaarse etnische origine, afkomstig uit Astrakhan.

In Astrakhan behoorde u met uw ouders, uw broer en de andere gezinsleden tot de Islamitische geloofsgemeenschap van Angouta ‘Ayub’ Omarov (O.V. X).

De leden van deze gemeenschap werden vervolgd door de politie en de federale staatsveiligheidsdienst FSB.

Ook u werd regelmatig bij razzia's op het gebedshuis van de gemeenschap opgepakt en meegevoerd voor controle. De eerste keer was u 12-13 jaar oud.

Bij een aanslag op de leider Ayub werd deze verwond en kwam een andere geloofsgenoot om het leven. De leider ontvluchtte uiteindelijk de Russische Federatie en werd in Astrakhan opgevolgd door Magomed Khadzhi Abdurazakov. Ook hij werd valselijk beschuldigd. Er werden hem kogels toegestopt. Daarna werd hij veroordeeld tot anderhalf jaar opsluiting. Ook de andere leiders van de gemeenschap werden ertoe genoodzaakt het land te ontvluchten. Sommige geloofsgenoten werden effectief opgesloten.

Uw ouders werden twee maal thuis opgepakt door politie. Zij werden meegenomen naar het politiebureau waar hun vingerafdrukken werden genomen en video-opnames van hen werden gemaakt.

Ook u zelf werd enkele malen thuis opgepakt door politie. U kwam telkens na enkele uren weer vrij.

Begin 2006 werd uw vader nogmaals thuis opgepakt en ditmaal werd enkel hij meegevoerd naar de politieafdeling. Na drie dagen keerde hij terug naar huis. Hij zat onder de blauwe plekken. Sedertdien begon hij dingen te vergeten.

Vervolgens dook uw vader onder.

Op 4 augustus 2006 stuurde uw moeder uw broer en u uit om treintickets voor Moskou te gaan kopen. Die dag vertrokken uw moeder, uw broer Magomed en uw zus Patimat naar Moskou, waar u uw vader weervond. De volgende ochtend vertrok u allen samen en verliet u de Russische Federatie.

Op 8 augustus 2006 kwam u aan in België, waar u diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvroeg bij de Belgische autoriteiten, samen met uw ouders Ali Aliyev en Umukusum Khalimova (O.V. 5.951.559), uw meerderjarige broer Magomed Aliyev (O.V. 5.951.608), en uw minderjarige zus Patimat.

U vernam intussen dat kort na uw vlucht uit de Russische Federatie er werd ingebroken in uw ouderlijke woning in Astrakhan.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een binnenlands paspoort, een rijbewijs, een videofragment.”

Verzoekster betwist deze weergave van de feiten niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U baseert uw aanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader, Ali Aliyev (O.V. 5.951.559).

Uit een vergelijking van jullie verklaringen op het Commisariaat-generaal, alsook de verklaringen van uw moeder, Umukusum Khalimova (O.V. 5.951.559) en uw broer Magomed Aliyev (O.V. 5.951.608), blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden en discrepanties.

Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw vader :

“Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Wat uw persoonlijke vervolgingsproblemen betreft, werden vaststellingen gedaan die van aard zijn dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de verklaarde asielproblemen. Immers werden er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds de verklaringen van de andere leden van uw gezin over de persoonlijke vervolgingsproblemen van uw gezin.

Zo verklaarde u dat u in totaal twee maal samen met uw echtgenote van bij u thuis werd meegevoerd door de autoriteiten.

Dienaangaande dient het reeds weinig aannemelijk te worden genoemd dat noch u noch uw echtgenote, zelfs niet bij benadering, kunnen aangeven wanneer deze twee incidenten hebben plaatsgevonden, of hoeveel tijd er naar schatting tussen het eerste en het tweede incident valt (gehoorverslag CGVS II (dd. 02.10.2008), p. 11; gehoorverslag I (dd. 13.11.2006), p. 8; gehoorverslag Khalimova Umukusum II (dd.02.10.2008), p. 6, 10, 11; gehoorverslag Khalimova Umukusum I (dd. 13.11.2006), p. 5, 8).

Verder blijkt dat u met betrekking tot het eerste van deze twee incidenten verklaard heeft dat hierbij ongeveer 5 tot 6 overheidsfunctionarissen betrokken waren (CGVS II, p. 9). Uw echtgenote werd herhaaldelijk gevraagd hoeveel agenten er bij dit incident naar haar schatting betrokken waren. Zij hield het erop dat het er veel waren. Op de vraag of bijvoorbeeld zeven man 'veel' is, antwoordde zij van niet (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 7-8). Uw echtgenote werd uiteindelijk met de strijdigheid van uw onderlinge verklaringen op dit punt geconfronteerd. Ditmaal stelde zij dat zij vier ook al veel vond, hetgeen geen aannemelijke verklaring kan worden genoemd in het licht van de eerdere verklaringen ter zake.

Wat ditzelfde incident betreft, verklaarde u dat een deel van de agenten in burger was, een deel in politie-uniform.

Alvast dient het weinig aannemelijk te worden genoemd dat u er niet in slaagde verder te specificeren welk soort politie-uniform u hier bedoelde. Nochtans blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u ervan op de hoogte bent dat de verschillende politiediensten verschillende uniformen hebben (CGVS II, p. 8-9).

Daarenboven is uw verklaring dat een deel van deze functionarissen in burger was, strijdig met de verklaring van uw echtgenote hierover. Zij stelde immers dat alle betrokken functionarissen hetzelfde uniform droegen (CGVS II, p. 8; CGVS Khalimova Umukusum II, p. 6-7). Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, wijzigde uw echtgenote haar verklaringen als zou zij eerder verklaard hebben dat sommigen in uniform waren, en anderen niet. Deze poging tot verklaring van de tegenstrijdigheid is niet geloofwaardig en wel gezien zij na omstandige bevraging heeft verklaard dat er bij dit incident veel agenten betrokken waren geweest, dat deze agenten allemaal uw woning waren binnengekomen, en dat zij allemaal in hetzelfde uniform waren gekleed.

Verder verklaarde u aangaande de politieagenten die bij dit incident betrokken waren, dat sommigen een helm droegen (CGVS II, p. 9). Uw echtgenote stelde dan weer dat een aantal agenten wintermutsen droegen, maar dat geen enkele agent een helm droeg (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 7-8). Ook met deze tegenstrijdigheid werd zij geconfronteerd (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 10). Zij repliceerde terzake dat zij wellicht niet alle agenten had gezien, en dat zij eigenlijk niet weet wat een helm is. Uit haar eerdere antwoord kan niet worden afgeleid dat ze niet zou weten wat een helm is, gezien haar expliciete antwoord toen dat geen van de agenten een helm droeg. Daarenboven blijkt uit haar verdere verklaringen dat ze voldoende weet wat een helm is (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 10 : "Een muts ken ik, maar een helm? Dat is iets van een film, dat is een sterk iets. Die van de tanks, die dragen helmen maar zoiets droegen ze niet."). Haar verdere uitleg dat ze wellicht niet alle agenten heeft gezien, wordt weerlegd door haar eerdere verklaring dat alle agenten naar binnen waren gekomen, en dat uit haar verklaringen sowieso blijkt dat er bij dit incident volgens haar meer agenten betrokken waren dan in uw versie van de feiten.

Wat betreft uw opsluiting van drie dagen ergens in 2006, werd weerom vastgesteld dat uw echtgenote en u hierover slechts bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd. Zo weet u slechts met moeite wanneer dit incident zich heeft voorgedaan : u verklaarde dat het ongeveer in 2006 was gebeurd, misschien in de lente (CGVS II, p. 12; DVZ, vraag 41), hetgeen vreemd is gezien de ernst en de duur van de opsluiting, en gezien dit het laatste incident is dat u heeft meegemaakt voor u bent ondergedoken. Ook uw echtgenote weet niet

eens bij benadering te zeggen hoe lang na de tweede keer dat ze samen met u was meegevoerd, zich dit incident met u alleen heeft voorgedaan (CGVS Khalimova Umukusum I, p. 8-9). Zij weet ook niet met hoevelen de agenten toen bij u thuis zijn langsgeweest (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 13).

Ook over de periode na uw vrijlating en tot uw uiteindelijke vertrek uit de Russische Federatie werden er meerdere blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld.

Zo zij erop gewezen dat u had verklaard dat u na uw vrijlating een drietal dagen thuis was gebleven om te bekomen, en dat u zich vervolgens heeft verborgen bij geloofsgenoten in Astrakhan tot u naar Moskou bent gegaan. Uw zoon Anguto daarentegen wist niet eens bij benadering hoelang u thuis was geweest tussen uw vrijlating en uw vertrek om te gaan onderduiken. Hij verklaarde niet eens te weten of deze periode thuis meer of minder dan een maand heeft geduurd (CGVS Aliyev Anguto I (dd. 14.11.2006), p. 8). Dergelijke divergentie van de tijdsindicaties is niet geloofwaardig. Ook uw echtgenote toonde zich op dit punt verregaand onwetend. Zij kon niet eens bij benadering inschatten hoelang u in Moskou was geweest (CGVS Umukusum Khalimova I, p. 6-7).

Verder kan het niet geloofwaardig worden genoemd, gezien de ernst van de verklaarde vrees, dat u niet eens weet of een van uw gezinsleden die in de periode dat u in Moskou zat, nog steeds op uw thuisadres in Astrakhan verbleven, door de autoriteiten was opgepakt of niet (CGVS II, p. 14). Ook uw echtgenote toonde zich verregaand onwetend over de vervolgingsproblemen die uw zonen van thuis uit zouden hebben geleden. Zij verklaarde niet eens bij benadering te weten hoe vaak haar zonen Magomed of Anguto van thuis waren meegenomen door de politie, maar stelde wel dat het vaak was (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 4-5, I p. 10). In het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken had zij nochtans verklaard dat haar zonen twee maal van thuis uit waren opgepakt (DVZ Khalimova Umukusum, vraag 41). Deze uitspraak laat zich niet rijmen met haar latere verklaring dat zij, ten eerste, niet eens bij benadering kan aangeven hoe vaak uw zonen zijn opgepakt, en, ten tweede, dat uw zonen alleszins vaak van thuis zijn meegevoerd. Temeer gezien luidens haar verklaringen haar zonen steeds samen werden opgepakt thuis (CGVS Khalimova Umukusum II, p. 5), en er bijgevolg des te minder aanleiding kan worden gevonden voor enig misverstand of enige onduidelijkheid in de herinnering.

Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven dient verder te worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen de andere gezinsleden onderling. Zo verklaarde uw zoon Anguto in zijn eerste gehoor door het CGVS dat zijn moeder in het laatste jaar voor de definitieve vlucht twee maal samen met u van huis was meegevoerd, maar dat zijn moeder in voorgaande jaren ook nog van huis was meegevoerd (CGVS Aliyev Anguto I, p. 6-7). Deze verklaring is strijdig met zijn latere verklaring in het tweede gehoor door het CGVS, als ook met de verklaringen van uw echtgenote zelf, namelijk dat uw echtgenote/zijn moeder in totaal slechts twee maal thuis was gearresteerd. Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS Khalimova Umukusum II p. 10). Zij had er geen verklaring voor. Haar uitleg dat het mogelijk is dat zij nog bij een andere gelegenheid zou zijn opgepakt zonder dat zij zich dat nu nog kan herinneren, is niet geloofwaardig, gezien de ernst van dergelijk feit. Ook uw zoon Anguto zelf werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS Aliyev Anguto II, p. 5-6). Hij ontkende ditmaal ooit te hebben gezegd dat zijn moeder eerder ook nog was meegevoerd, waarmee de tegenstrijdigheid geenszins is verklaard of weerlegd.

Verder had uw zoon Anguto in zijn eerste gehoor door het CGVS verklaard dat de twee keer dat u samen met uw echtgenote thuis was opgepakt door politie, hij zelf nooit thuis was geweest (CGVS Aliyev Anguto I, p. 7). Nochtans verklaarde hij in zijn tweede gehoor door het CGVS, net als de andere gezinsleden hebben verklaard, dat hij telkens wel thuis was. Hij zelf werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS Aliyev Anguto II (dd. 02.10.2008), p. 7). Hij had geen aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Enerzijds ontkende hij ooit te hebben gezegd dat hij niet thuis was. Verder opperde hij dat in het eerdere gehoor mogelijk over een ander incident was gesproken. Deze poging tot uitleg is niet aannemelijk. Uw zoon zelf beaamde immers dat er slechts twee incidenten zijn geweest waarbij zijn beide ouders samen van huis werden opgepakt. Bijgevolg is het uitgesloten dat er een misverstand zou kunnen zijn geweest over het concrete incident waarover vragen werden gesteld in het eerste gehoor. Daarenboven had uw zoon in zijn

eerste gehoor door het CGVS voldoende detail gegeven over zijn afwezigheid op het moment van de twee arrestaties van zijn ouders, opdat elk misverstand aangaande zijn verklaringen terzake uitgesloten: zo had hij toen verklaard dat hij bij de eerste arrestatie van zijn ouders logeerde bij zijn vriend, (M.), zoon van (S.), en dat hij bij de tweede arrestatie eveneens afwezig was, maar wel later die avond naar huis was teruggekeerd (CGVS Aliyev Anguto I, p. 7).

Ook tussen de broers Magomed en Anguto onderling werd een tegenstrijdigheid vastgesteld over de persoonlijk geleden vervolgingsfeiten.

Zo stelde uw zoon Magomed dat de eerste maal dat hij samen met zijn broer Anguto van thuis was meegevoerd chronologisch valt na de twee arrestaties van beide ouders samen en na de opsluiting van drie dagen van u zelf. Dat laatste feit situeert hij een drietal maanden voor de definitieve vlucht uit de Russische Federatie (CGVS Aliyev Magomed II, p. 5-7). Uit de verklaringen van uw zoon Anguto daarentegen blijkt dat deze niet alleen in het laatste jaar voor de vlucht maar ook reeds in voorgaande jaren van huis was meegevoerd door politie (CGVS Aliyev Anguto I, p. 5-6). De twee arrestaties van zijn beide ouders had hij toen gesitueerd in het laatste jaar voor de definitieve vlucht. De eerste keer dat hij van huis was opgepakt, samen met zijn broer Magomed trouwens, situeerde hij in het tweede gehoor door het CGVS in zijn 15-de levensjaar, bijgevolg ergens in 2002-2003 (CGVS Aliyev Anguto II, p. 3).

Uw zoon Magomed toonde zich voorts bijzonder vaag over het aantal arrestaties dat hij zelf van thuis uit geleden heeft.

Zo verklaarde hij in het eerste gehoor door het CGVS dat hij vaak van thuis uit was opgepakt, maar dat hij niet wist of het meer of minder dan 10 maal was. Na enig aandringen in de bevraging hield hij het erop dat het 5 tot 6 maal was (CGVS Aliyev Magomed I (dd. 14.11.2006), p. 5-7). In het tweede gehoor door het CGVS verklaarde uw zoon Magomed dat hij dacht dat hij in totaal twee maal van huis was meegevoerd (CGVS Aliyev Magomed II, p. 4). Daarop stelde hij dat het misschien meer dan twee maal was. Later in dat gehoor stelde hij dan weer dat hij 5 maal samen met zijn broer Anguta van huis was meegevoerd door de politie (CGVS Magomed Aliyev II, p. 6).

Ook qua situering in de tijd van de allereerste keer dat hij van thuis werd opgepakt door de autoriteiten, toonde hij zich onaannemelijk vaag. In het eerste gehoor door het CGVS stelde hij, na enig aandringen in de bevraging, dat deze eerste keer is gebeurd toen hij 18 tot 20 jaar oud was (CGVS Magomed Aliyev I, p. 9). In het tweede gehoor door het CGVS stelde hij dan weer, na enig aandringen in de bevraging dat die eerste keer ergens moet zijn gebeurd tussen zijn 21-ste en 22-ste levensjaar (CGVS Magomed Aliyev II, p. 5).

Dergelijke divergenties betreffende het aantal geleden vervolgingen of de tijdsindicatie van het eerste van dergelijke incidenten, kan niet aannemelijk worden genoemd.

De vaststelling van veelvuldige tegenstrijdigheden en discrepanties tussen de verschillende gezinsleden over de vervolgingsproblemen van het gezin maakt dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke vervolgingsproblematiek.

Wat betreft de verklaringen dat zowel u als uw echtgenote geheugenproblemen zouden hebben (CGVS I, p. 1, 11-12; DVZ Khalimova Umukusum, vraag 41; CGVS Khalimova Umukusum I, p. 2, 8-9; CGVS Khalimova Umukusum II, p. 9-10; Aliyev Magomed I, p. 12; DVZ Aliyev Anguto, vraag 41; CGVS Aliyev Anguto I, p. 8), hierin kan evenmin een aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden worden gevonden.

Alvast zij erop gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen alle vier de meerderjarige leden van dit gezin werden vastgesteld.

Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote en u dat die in het algemeen zeer gedetailleerd zijn met name waar het gaat over de vervolgingen die de leiders en andere leden van de geloofsgemeenschap zouden hebben geleden sedert het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog.

Tenslotte werd vastgesteld dat, ofschoon er reeds sedert het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 16.08.2006) melding werd gemaakt van een geheugenprobleem, dit tot op heden nooit met een begin van (medisch) bewijs werd gestaafd.

Daarenboven werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u met uw gezin een personenwagen van Moskou naar België werd gevoerd door een u onbekende chauffeur, tijdens een rit die twee dagen in beslag nam, zonder dat u onderweg ooit werd gecontroleerd op identiteit en reisbewijzen.

Uw verklaringen over deze reis zijn echter dermate vaag dat geen geloof kan worden gehecht aan deze door u beweerde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Zo blijkt dat noch u noch uw gezinsleden weten door welke landen u bent gereisd of enige informatie kunnen bieden over de gevolgde route (CGVS II, p. 6; CGVS I, p. 6; CGVS Khalimova Umukusum II, p. 4; CGVS Khalimova Umukusum I, p. 7; CGVS Aliyev Anguto II, p. 6, CGVS Aliyev Anguto I, p. 4; CGVS Aliyev Magomed II, p. 7; CGVS Aliyev Magomed I, p. 6). U verklaarde onderweg geen leesbare plaatsindicaties te hebben gezien (CGVS II, p. 7).

Ook wist u niet of de internationale paspoorten van u zelf en uw gezinsleden, aan boord van deze personenauto waren (CGVS II, p. 6, CGVS Aliyev Anguto II, p. 6; CGVS Aliyev Anguto I, p. 4). U had deze paspoorten voordien afgegeven aan de leider van uw geloofsgemeenschap in Astrakhan maar verklaarde niet te weten wat deze met die paspoorten heeft gedaan (CGVS II, p.5; CGVS I, p.5-6). U had er ook geen idee van wat er met u zou gebeuren moest er onderweg toch een grenscontrole of identiteitscontrole plaatsvinden (CGVS II, p. 7). U had hierover geen afspraken gemaakt met de chauffeur (CGVS II, p. 7; CGVS Khalimova Umukusum II, p. 4; CGVS Magomed Aliyev II, p. 8). U had er geen verklaring voor hoe uw chauffeur erin was geslaagd om van Moskou naar België te reizen zonder langs enige grenscontrolepost te passeren (CGVS II, p. 6; CGVS Khalimova Umukusum II, p. 4; CGVS Aliyev Anguto II, p. 6; CGVS Aliyev Magomed II, p. 8). U weet ook niet of er een valse identiteit of valse reisdocumenten voor u waren voorzien tijdens deze reis (CGVS II, p. 15; CGVS Aliyev Magomed II, p. 8). Wat de internationale paspoorten betreft, blijkt ook dat u niet meer wist wanneer u die paspoorten aan de leider van uw geloofsgemeenschap had afgegeven. U wist ook niet meer of u die paspoorten persoonlijk aan hem had overhandigd of dat zulks via een tussenpersoon was gebeurd, en of u nog in Astrakhan was toen zulks is gebeurd (CGVS II, p. 5).

Dat u dermate weinig informatie kan geven over uw klandestiene reis naar België kan niet aannemelijk worden genoemd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Gezien de door u verklaarde vrees jegens de Russische autoriteiten, bijgevolg gezien het persoonlijk belang dat u erbij had ervoor te zorgen dat uw vlucht uit de Russische Federatie zou slagen, kan niet worden aangenomen dat u dermate onwetend bent over de diverse aspecten van deze reis met een gewoon personenvervoer.

Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen.

De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofd geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld."

De door u neergelegde documenten (binnenlands paspoort, een videofragment) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

Het paspoort bevat persoonlijke identiteitsgegevens, zonder verdere informatie aangaande de verklaarde asielmotieven. Bijgevolg vermag dit document niet bovenstaande bevindingen de beïnvloeden of te weerleggen.

Het video-fragment bevat beelden van een levenloos lichaam, met schijnbaar sporen van geweld. Gezien uit deze beelden geen verdere informatie blijkt, gezien u zelf alsook uw

gezinsleden vrijwel niets weten over deze persoon en zijn lotgevallen (CGVS Aliyev Ali II, p.3-5; CGVS II, p. 7-8; CGVS Aliyev Magomed II, p. 9), gezien uw vader geen rechtstreeks verband ziet tussen deze persoon en het vervolgingsrelaas van zijn gezin (CGVS Aliyev Ali II, p. 3), gezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde persoonlijke problemen, gezien tenslotte uit de hierboven aangehaalde informatie geen indicatie blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten, kan niet worden gesteld dat dit video-fragment deze beslissing op enigerlei wijze vermag te wijzigen."

4.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift van 12 november 2008 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 45 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij geeft aan dat hij de traumatische gebeurtenissen die hij heeft ondergaan uit zijn geheugen heeft verdrongen.

Hij wijst op het feit dat zijn vader geheugenproblemen heeft.

Hij voegt hier aan toe dat traumatische ervaringen door verschillende personen anders worden ervaren, en dat hij en zijn broer nog jong waren op het ogenblik van de feiten.

Hij stelt deze opmerkingen reeds te hebben gemaakt tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal, ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden, maar dat er geen rekening mee werd gehouden.

4.2. De Raad benadrukt dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Opgemerkt wordt daarnaast dat artikel 45 van de voormelde wet van 15 december 1980 betrekking heeft op de verwijdering van een E.G.-vreemdeling. Verzoeker behoort niet tot deze categorie vreemdelingen en de Raad doet in het kader van dit beroep geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel.

De formele motiveringsverplichting, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft de beweerde geheugenproblemen van zijn vader, Ali ALIYEV, te staven met enig medisch bewijs.

Daarnaast oordeelt de Raad dat van personen die samen ingrijpende gebeurtenissen hebben meegemaakt mag worden verwacht dat zij samen een coherent beeld of verslag kunnen maken van deze gebeurtenissen. Redelijkerwijs kan immers worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Vastgesteld wordt dat verzoeker en zijn broer, Magomed ALIYEV, op het ogenblik van het asielrelaas -zwaartepunt in 2006- beiden reeds meerderjarig waren (zie verhoorverslag van 16 en 23 augustus 2006, p. 4, 11).

Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde talrijke tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Deze blijven derhalve staande. Deze tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier, en hebben betrekking op kernelementen van verzoekers asielrelaas. Ze dwingen de Raad derhalve tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift van 12 november 2008 dat door de Commissaris-generaal niet werd onderzocht of hij in aanmerking komt voor deze status. Volgens hem schendt de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij stelt dat hij bij een terugkeer *“rekening houdend met de algemene politieke en sociale situatie in het land van herkomst”* *“nochtans”* een reëel risico loopt op ernstige schade.

Zo beweert hij, vernam hij na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dat zijn huis in brand werd gestoken.

5.2. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk aangeeft waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing stelt immers dat verzoeker deze status wordt geweigerd *“gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen”*, en dus wegens de talrijke tegenstrijdigheden in hun verklaringen en de ongeloofwaardige verklaringen omtrent hun reisroute. De formele motiveringsplicht, die tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852), werd dan ook niet geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn asielrelaas. Dit werd echter als ongeloofwaardig beoordeeld zodat het evenmin als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers algemene verwijzing naar de *“algemene en sociale situatie in het land van herkomst”* is daarnaast onvoldoende voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, kan immers niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaan, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

6. De stukken door verzoeker neergelegd ter terechtzitting van 15 januari 2009, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de procedure, zodat de Raad ze, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging neemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.